

Ο εορτασμός της Παγκόσμιας Ημέρας κατά των Ναρκωτικών έχει κάποιο νόημα, αν αποτελέσει αφορμή για σκέψη και κριτική των κακών κειμένων, αλλά και για να δοθεί ελπίδα.

Παγκόσμια Ημέρα κατά των Ναρκωτικών 26/6/2015. Άρθρο του **Γεωργίου Τσίγκα** ψυχιάτρου, αντιπεριφερειάρχη δημόσιας υγείας.

Το πρόβλημα της εξάρτησης δεν είναι ένα άλυτο πρόβλημα, αλλά ένα πρόβλημα που μέσα από προσωπικό και συλλογικό αγώνα μπορεί να αντιμετωπιστεί. Ένα πρόβλημα για το οποίο δεν υπάρχουν μονόδρομοι για την επίλυση του, αλλά αντίθετα υπάρχουν πολλοί και διαφορετικοί τρόποι λύσης του. Ένα πρόβλημα που μπορεί να επιλυθεί με πολλούς τρόπους, τους οποίους ενώνει μια κοινή συνισταμένη: Ο προσωπικός αγώνας του ίδιου του εξαρτημένου για να αλλάξει και η αναγκαιότητα συλλογικής και αλληλέγγυας δράσης. Σε αυτό το πλαίσιο ακολουθούν οι παρακάτω σκέψεις:

1. Οφείλουμε να αντιταχθούμε σε λογικές απλής διαχείρισης του προβλήματος και στην παραδοχή ότι κάποιοι συμπολίτες μας είναι «καμένα χαρτιά» ή πολίτες «δεύτερης κατηγορίας». Η εμπειρία τόσων ετών μας διδάσκει ότι ο κάθε άνθρωπος έχει τη δυνατότητα να τα καταφέρει. Πρέπει να του δοθεί η ευκαιρία και να στηριχθεί.
2. Μια κοινωνία δεν έχει το δικαίωμα να αφήνει τα μέλη της χωρίς πρόσβαση σε θεραπείες και άρα δικαίως εφαρμόζει πολιτικές θεραπείας, πρόληψης και αποκατάστασης. Άλλο τόσο μια κοινωνία δεν έχει κανένα δικαίωμα απλά να διαχειρίζεται τέτοια προβλήματα και να μη δίνει σε μέρος των πολιτών της, το δικαίωμα της ισότιμης συμμετοχής στα κοινά. Ο εξαρτημένος είναι κάποιος που ξέρουμε. Ένας συγγενής, ένας φίλος, ένας γείτονας. Ο

κοινωνικός στιγματισμός κρατάει τον ίδιο και την οικογένειά του μακριά από τη θεραπεία και εμποδίζει την επανένταξή του στην κοινωνία.

3. Η αντιμετώπιση της εξάρτησης δεν σχετίζεται απλά με την παροχή πόρων. Σχετίζεται κυρίως με μια άλλη πολιτική, που αναγνωρίζει τις αδυναμίες των κυρίαρχων επιστημονικών προσεγγίσεων στην ερμηνεία και αντιμετώπιση του φαινομένου και συνεχώς τις διορθώνει, που αναγνωρίζει την αξία του πρωταγωνιστικού ρόλου των άμεσα ενδιαφερομένων. Μια πολιτική που θέτει στο επίκεντρο τον πάσχοντα πολίτη και τις ανάγκες του, μια πολιτική που συνδέει τις αιτίες διόγκωσης του προβλήματος της εξάρτησης με την περιρρέουσα κοινωνικοπολιτική και πολιτισμική κρίση. Η συζήτηση για την αύξηση των πόρων έχει νόημα μόνο αν τίθεται σε αρμονία με τα ανωτέρω.

4. Η αντιμετώπιση της εξάρτησης απαιτεί επι πλέον ρήξη με τους μηχανισμούς που γεννούν το πρόβλημα. Στους μηχανισμούς αυτούς υποκείμεθα όλοι μας. Οι πολιτικοί, οι λειτουργοί, που θα μιλήσουν με πύρινο λόγο για τη «μάστιγα» των ναρκωτικών και θα συνεχίσουν να υπηρετούν πολιτικές και πρακτικές, που γεννούν τα ψυχοκοινωνικά προβλήματα. Οι πολίτες που θα είναι συμμετοχικοί σε κάποιο από τα «δρώμενα» της ημέρας κατά των ναρκωτικών και θα γυρίσουν το βράδυ στον αναπαυτικό καναπέ του προστατευμένου μικρόκοσμου τους, που δεν θα αναλογιστούν τις δικές τους ευθύνες και δεν θα προσπαθήσουν να αλλάξουν. Οι ειδικοί που θεωρούν ότι κατέχουν την απόλυτη αλήθεια.

Γεώργιος Τσίγκας

Ψυχίατρος, αντιπεριφερειάρχης δημόσιας υγείας